

[Finansministeren.]

Naar den ærede Ordfører insinuerer, at jeg blot har rejst dette Spørgsmaal for at bringe Debatten i Gaar i Glemme, maa jeg sige, at den ærede Ordfører tager meget fejl. Jeg vil ikke haabe, at Debatten i Gaar bliver glemmt, jeg vil ikke haabe, den bliver glemmt i de Partier, der ved at bringe Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse modvirker Rentenedsættelsen, men at de faar Lejlighed til at overveje deres Standpunkt til Rentenedsættelsen noget nærmerè, inden de foretager det samme, som blev foretaget i Gaar, da Ændringsforslaget blev vedtaget. Paa et Tidspunkt, da alle, der er interesserede i vort Lands Økonomi, forstaar, at det vigtigste Problem, som foreligger for os, er at gennemføre en Rentenedsættelse overalt, hvor det lader sig gøre, maa man ikke ved uovervejede Handlinger i et Lovgivningsanliggende modarbejde en saadan Rentenedsættelse. Det var det, som der blev talt om i Gaar, og jeg ønsker ikke paa nogen Maade, at denne Debat skal blive glemmt, for jeg tror, den vil faa sin Betydning, saa at man i Fremtiden tænker sig noget bedre om, naar man arbejder med saadanne Spørgsmaal, og passer paa, at man ikke yderligere kommer til at modarbejde den Rentenedsættelse, som vi alle sammen haaber paa.

Johs. Hansen: Paa mit Partis Vegne kan jeg udtale, at som Lovforslaget nu er formuleret, maa jeg tilraade, at man stemmer imod det. Naar jeg har bedt om Ordet, er det dog ikke alene for at sige dette, men ogsaa, fordi den ærede Ordfører (Hauch) mindede om Debatten i Gaar. Han har vel mindet derom ud fra den Tro, at han i Gaar vandt en Sejr i denne Debat. Jeg tror, at en nærmere Overvejelse af, hvad der skete i Gaar, vil bringe ogsaa ham til Klarhed over, at var det en Sejr, han vandt, var det i alle Tilfælde i udpræget Grad en Pyrrhusejr. Han skal ikke ønske sig og sit Parti mange af den Slags Sejre.

Lad mig minde om, hvorledes hele denne Lovgivning i sin Tid er blevet til. Lad mig minde om, at forud for Lovens Vedtagelse gik der en meget kraftig Nedsækering af en Række sociale Udgifter, en Nedsækering, der fandt Sted, fordi Venstre og Konservative den Gang havde Flertallet i begge Rigsdagens Ting og brugte dette Flertal uden at forhandle med os andre, uden at vise Villie til Forstaaelse og Villie til en Overenskomst med Oppositionen. Efter at man saaledes uden Forhandling med os andre havde gennemført disse Nedsækeringer, vedtog man Formueskattelettel-

sen, der ogsaa var imod de Ønsker, vi andre havde, og man gjorde det uden fjerneste Forhandling, uden Spor af Ønske om at vise Forstaaelse. Og ikke alene gjorde man det imod vor Villie og imod vort Ønske, men jeg tør paastaa, at der aldrig nogen Sinde i den danske Vælgerbefolkning har været et Flertal for den Lov, som den Gang blev gennemført. Det er en Kendsgerning, at ved det følgende Valg, Valget i 1929, var netop det, at Venstre havde faaet denne Lov gennemført sammen med de Konservative, en af Hovedaarsagerne til, at man tabte ved Valget. Det kan heller ikke den ærede Ordfører være blind for. Der blev i Virkeligheden givet Socialdemokrater og Radikale et Mandat til at søge denne Lov revideret, at søge Ændringerne skaffet ud af Verden igen. Det vil sige, at vi fik Flertal i det danske Folketing bl. a. med det for Øje, at vi skulde søge at faa Loven ført tilbage til dens oprindelige Skikkelse. Det har vort Parti arbejdet for i de Aar, der er gaaet siden, men der har intet Øjeblik været Forhandlingsvillie fra anden Side. Der har intet Øjeblik været Forstaaelse fra den anden Side af, at det store Flertal i Befolkningen havde dette Krav og dette Ønske. Naar den ærede Ordfører talte om Forhandlingsvillie, maa jeg sige, at jeg har aldrig under Udvalgsarbejdet mærket, at der virkelig har været Forhandlingsvillie til Stede. Jeg har aldrig mærket, at Venstre har været villigt til at se saadan paa Sagen, at der i Befolkningen og i Folketinget er Flertal for en fuldstændig Afskaffelse af den vedtagne Formuelettelse. Jeg har aldrig mærket, at man har villet gaa ind under de Vilkaar, der vilde være naturlige ved en saadan Forhandling, naar man selv repræsenterer Mindretallet. Vi andre har Flertalsmagten og har dermed Krav paa at faa den overvejende Indflydelse paa, hvad der skal ske ved denne Revision.

Naar den ærede Ordfører taler om Forhandlingsvillie, maa jeg i det hele taget sige, at jeg mange Gange i den Vinter, der er forløbet, har haft Indtrykket af, at Forhandlingsvillien her i Landstinget i høj Grad er personificeret netop i hans Person, og den har i alle de Sager, som jeg har haft med at gøre, været ganske minimal, været saa lille, at det har været mig umuligt at faa Øje paa den. Jeg vil sige til den ærede Ordfører, at der kunde nævnes mange Tilfælde, ogsaa Tilfælde, hvor det ikke er ham, der har været Ordfører, hvor Forhandlingsvillien hos Flertallet her har givet sig det Udslag, at har vi villet have et Lovforslag